

text heeft ons toch bezwaard. Je moet argumenteren: alsjeblieft, laat ons dit doen in besloten kring.'

Een vraag die gesteld moet worden: waarom op dat moment, toen hun moeder al stervende was? Waarom dan nog een spuitje? 'Voor mij maakt het een groot verschil', zegt Lies. 'Je wil je moeder niet laten uit-hongeren en uitdrogen. En we konden er allemaal bij zijn.'

Marij: 'Het rouwproces bij dementie begint al veel vroeger. Je bent in feite al jaren bezig met afscheid nemen. Je weet ook dat het eindpunt de dood is. Als ze dan op het eind ook nog fysiek moet aftakelen en lijden, na die lange geestelijke lijdensweg, nee, dat hoefde niet meer. Voor mij was dat onaanvaardbaar.'

Patiëntenrecht?

'De wet op de patiëntenrechten zegt dat je dicht bij de zieke moet blij-

ven', meent Jan. 'Euthanasie is het leven stopzetten. Toch vinden wij dat je ook dit aan de patiëntenrechten zou moeten kunnen toevoegen: het recht om niet tot het bittere eind door te moeten gaan. Zeker nu het leven door de medische vooruitgang almaar langer gerekt wordt, zullen almaar meer mensen dit recht opeisen. Als je het zelf wil, en de familie én de arts die de patiënt goed kent het daarmee eens zijn, zou dit toch ook bij dementie moeten kunnen. Haal levensbeëindiging bij dementie uit het strafrecht! We hopen met dit verhaal het taboe hierrond te kunnen doorbreken.'

De kinderen van Miki staan niet alleen met die wens: een recente petitie van Leif, die ook vraagt om levensbeëindiging bij dementie uit het strafrecht te halen, behaalde dik 50.000 handtekeningen.

Marij zegt: 'Ik vertel er in alle

'Wij zijn de huisarts van moeder erg dankbaar, dat hij dit heeft willen doen. Maar het blijft schrijnend dat dit binnen een grijze zone is moeten gebeuren'

JAN
Zoon

openheid over tegen vrienden en kennissen. Sommige mensen kijken raar op: hoe kun je zoiets doen, bij je eigen moeder? Voor ons is het vanzelfsprekend dat we onze ouders graag zien, en dat we dit uit liefde voor haar mogelijk hebben gemaakt. Daar bestaat geen twijfel over. De dood van moeder heeft de band tussen ons alleen maar versterkt.'

Jan: 'We hadden geluk dat we als familie op één lijn zaten. Je moet ook een huisarts hebben die je kan vertrouwen. Wij zijn de huisarts van moeder erg dankbaar, dat hij dit heeft willen doen. Maar het blijft schrijnend dat dit binnen een grijze zone is moeten gebeuren.'

(*) Marij, Jan, Lies en Paul zijn schuilnamen. Hun echte namen zijn bekend bij de redactie.

